

Ångaren Göta Elfs förlisning.

Melodi: Hjalmar och Hulda.

När Göta Elf lastat och färdig så var
Att afgå sin vanliga tur,
Då en del af folket salongen intar,
Som ödet dem gifvet till bur.
Förtöjningar lossas, signalen den ljuder,
Åt vänner vid stranden man afskedet bjuder,
Att träffas snart åter man tänker nog på;
Men tankarnes luftslott kan ramla också.

Af dem mången varit på marknaden här,
Man allt detta nogsamt förstår,
Med tanken på hemmet att snart vara där
Går glädjen med sorgen i spår,
Sekunderna ila och timman har slaget,
Den sista för lifvet, då steget är taget,
Från jordlivets hvimmel det bär till den strand,
Där anden skall finna sitt fädernesland.

Ty båten den kantrar i Göteborgs hamn,
Och många på kajen det såg,
Hur vattnet inslöt många lif i sin famn,
Där solen förstummar var våg,
Man ser huru båten på sida sig vänder,
Af fasa man suckar till himmelen sänder,
Man ropar i båten, man ropar i land:
"Hjälp här hvar och en med en räddande hand".

Men i aktersalongen blef striden som värst,
Då vattnet dit strömmade in,
Där många personer förblef i arrest,
Och hoppet snart svek deras sinn,
Ty vattnet i rummet allt mera sig höjde,
Förskräckliga scener derinom sig røjde.
Ty döden dem syntes, som rår öfver allt,
Här visa sig uti förfärlig gestalt.

En kvinna i stigande vatten där stod,
Som hade en kärlek så varm,
Men snart sveko krafterna och hennes mod,
För barnet hon bar på sin arm,
Hon måste det släppa, det hjertat nog sårar,

Det måste dock ske under stridfulla tårar,
Men än finnes hjälp, och ännu fanns det hopp,
Det bergas då det i salongen flöt opp.

Det fanns i salongen en rådiger karl,
Ja, äran åt honom vi ge,
Medaljen i guld minst förtjenat han har,
Ty mången han där räddade,
Han kraftigt gaf slag så ventilen gick sönder,
Och ut rusa ångan, det var som ett under,
De annars förkväfts där hvarendaste en,
Nu rensades rummet, och luften blef ren.

Till de uti hamnen, som nödställde fanns,
Man skickade föremål ut,
Att hålla sig på, medan tid dertill vanns,
Att anskaffa båtar till slut,
Omsider snart hjälpen dock till dem anländer,
Och uppå ångarn med raskaste händer,
En plåt hugges ut och man halar så opp,
En efter annan en liflöser kropp.

Hvem häri bär skulden vi undrande spå,
Och bäfva för det som har händt,
Vår tanke inom oss ej från oss kan gå,
Man galet har lastat bestämdt,
Så sväfva för oss dessa sorgliga minnen,
Betryckta vi gå med de dystraste sinnen,
Af vådan, som dem uti djupet ner drog,
Där mången fick dricka den bölja dem slog.

Nyss allting för lifvet så nöjsamt sig ter,
Men hastigt förbyts all vår fröjd,
En vink ifrån döden, de finnas ej mer,
Man suckar mot himmelens höjd,
Men dykarens ögon i djupet där stirrar.
Och tankfullt kring båten så rastlöst han irrar,
Han får ett arbete, som därvid nog tål,
Att mod ha i bröstet och nerver af stål.

Här mången fann döden och stor blef den sorg,
Båd' nära och fjerran den är,
Vi delta i sorgen uti Göteborg,
Och smärtsam är känslan vi bär,
Hur olika växlas här än våra öden,

Skannat av Svenskt visarkiv (Statens musikverk) - <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:statensmusikverk-5610>

Se Vis- och låtregistret: <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:statensmusikverk-6340>

För en få vi böja oss alla, för döden,
Den gifver ej anstånd en enda minut,
Af jord är du kommen, dit skall du till slut.